PSALMUL 39

1. [1]Zis-am: „Voi veghea
asupra
drumurilor mele,
ca să nu greșesc cu limba,
gurii frâu voi pune,
cât va sta cel rău ‘nainte-mi
n-o s-am vorbe rele”
[2]și-am stat mut, deși
durerea-mi
nu se poate spune.

2. [3]Inima-mi ardea în mine,
foc ce mistuiește,
și-atunci mi-a venit pe buze
glas de cuvântare:
[4]„DOAMNE, spune-mi ce m-așteaptă,
viața când sfârșește,
ca să știu ce trecător sunt,
ce nimic sub soare.”

3. [5]Iată,-a’ mele zile-s toate
cât un lat de mână,
viața mea, ca o nimica,
Doamne,-n a Ta față;
da, oricât ar fi de tare
omul să se țină,
înaintea Ta-i un abur,
ca un fulg și-o ceață.
[*Oprire*]

4. [6]Omul umblă ca o umbră,
‘geaba se trudește,
strânge-averi, deși nu știe
cine-o să le țină.
[7]Acum, Doamne,-n ce mai
pot eu
să mai am nădejde?
Numa-n Tine pot eu,
Doamne,
să-am nădejde plină.

5. [6]Omul umblă ca o umbră,
‘geaba se trudește,
strânge-averi, deși nu știe
cine-o să le țină.
[7]Acum, Doamne,-n ce mai
pot eu
să mai am nădejde?
Numa-n Tine pot eu,
Doamne,
să-am nădejde plină.

6. [11]Căci Tu pedepsești tot omul
pentru-a’ lui greșale,
prăpădindu-i tot ce are
el mai scump în viață;
orice om e doar suflare
pe a lumii cale...
[*Oprire*]

12 O, ascultă-mi ruga,
DOAMNE,-n
orice dimineață!

7. Să se plece-a Ta ureche
spre a mea strigare,
împlinește-a’ mele cereri,
pleacă-Te spre ele,
nu tăcea când vezi a’ mele
lacrime amare,
că-s pribeag pe-aici ca toate
neamurile mele.

8. [13]Și abate-Ți de la mine
aspra Ta privire,
lasă-mă să mai răsuflu,
viața nu mi-o stoarce,
până nu mă duc în locul
unde nu-i simțire
și de unde niciodată
nimenea nu-ntoarce...